

rohu sisse maha, fõrd libises tema üle libeda kiwide, mis niisket talju-maat katšivad. Kõit tikkus weest; waesel kuningapojal ei olnud mitte üht kuiwa lõnga ihu peal. Üle kõrge kiwirünlade pidi tema ronima, kus weši patšust samlast wälja kees; tema oli pea nõrkemas. Järsku kostis imelik kõhin kuningapoja kõrwa ja walguštut koobas paistis tema silma. Kest koobast põles suur tuli, et selle peal põdra oletš küpsutada mõinud, ja seda seal ka tehti. Sarmiline põder oli wardasse pistetud ja keerutati lahe kuuselännu wahel. Üks wanapoole naesterahwas, suur ja tugew nagu naeseriides mees, istus tule ääres ja pani ühe noti teise järel peale.

„Astu aga ligemale!“ ütles naene; „istu maha ja kuiwata oma riideid.“

„Tuul neelab siin kangešt!“ ütles kuningapoeg ja istus tule ääre.

„Küll lähed tuul weel waljumaks, kui minu pojad koju tulewad,“ ütles naene. „Sina oled siin tuulede loopas. Minu pojad on maa-ilma neli tuult. Kas saad sellest aru?“

„Kus sinu pojad on?“ küsis kuningapoeg. „Kui rumalast küsitakse, siis on raske kosta,“ ütles naene. „Minu pojad elawad oma enese meest mõdda. Nemed lõowad pilwetega ratašt, seal ülewäl kuniingapojas!“ Sellega näitas tuulede-ema käega ülespidi.

„Ah soo!“ ütles kuningapoeg „Teie räägite natule toredast, ei ole ka nii esla kombetega, nagu mina muidu naesterahwast näinud olen.“

„Ja, neil ei ole wist muud tegemist! Mina peau wali olema, kui oma poisikeste üle walitseda tahan. Kas näed neid nelja kotti, mis seal seinas ripuwad? Nende eest on minu poistel seefama hirm, nagu sinul witsa eest. Mina käänan oma poissa; seda mõin sulle ütelda, ja siis pistan neid kotti; ei minna seal palju päri! Seal naad peawad siis seisma, ei pease enne wälja, kui mina ise heaks arwan. — Aga seal on juba üks!“

See oli Põhjatuul, kes sisse astus. Külma wing täitis koobast, suured raheterad kargasiwad mõdda põrandat ja lumetibad lendasiwad ümberingi. Temal oliwad karunahka püksid ja kuub; ülsenahast kübar ulatas üle kõrwade, pitkad jeapurikad rippusiwad habeme külges ja üks rahetera teise järel libises luue-kraest maha. „Ärge minge järsku tule ligi“, ütles kuningapoeg. „Külm mõib näu ja käd mõtta“.

„Külm?“ ütles Põhjatuul ja naeris, et koobas kõlas. „Külm on minu suurem rõõm. Aga mis rätsepapois sina oled? Kuida sina tuulede loopasse said?“

„Tema on minu külaline“, ütles wana; „kui sina selle tähendusega ei lepi, siis mõid kotti pugeda! Kas mõistad nüüd?“